

вата великолепна синтакса, допълвамъ я отъ български езикъ. Желалъ бихъ да напиша нѣщо за Osvêta, или за Ягичевия Archiv, обаче нѣмамъ желание, нито време. За събиране на материалъ за инструкцията за народнитѣ училища (ще излѣзе цѣла книга) всѣки день подиръ обѣдъ седя въ министерството на просвѣтата и чета старитѣ лански дѣла. Гюзелевитѣ безсмислици презъ време на моето отсъствие. За учебната 1879/80 година забравили да събератъ статистиченъ материалъ (имаме само 1879/80), макаръ че презъ пролѣтътъ имъ начертахъ таблици! Обѣдвамъ отдѣлно, Спасъ върши това по-рано, азъ около 2—3 часа, защото не съвпадатъ нашитѣ канцеларски часове. Въ недѣля, впрочемъ, обѣдвахъ съвършено самъ съ госпожицата. Инакъ страдамъ отъ всички възможни несгоди: rheumatismus bulgaricus въ ставитѣ, остри болки въ лицето, кръвь ми тече изъ носа Tantaе molis erat [толкова много бѣше], че не зная дали резултатътъ ще заслужава тѣзи жертви! . . .

Времето се вече поотпусна. Навала дълбокъ снѣгъ, съобщенията се прекъснаха. Сега вече се топи.—Миналата сжбота имахъ голѣма изненада, писмо отъ Streit изъ Colberg въ Прага, той дори и не знаелъ, че съмъ въ България; получихъ писмо и отъ правителствения секретаръ Mollinay въ Сараево, исторически въпроси; сжщо въ Прага. Отговорихъ и на двамата веднага.

Въ срѣда бѣхъ у Каравелова, съ когото имахъ продължителенъ наученъ разговоръ, за римската история и т. н. Вчера пакъ бѣхъ у него, за Списанието. За алчността на Дринова; когато князь Черкаски телеграфически го поканилъ, дали иска да дойде — той попиталъ какви ще бждатъ за това „подѣнные“. Черкаски не му отговорилъ. Дриновъ пристигналъ въ Москва; Бончовъ и Каравеловъ му казали, че сторилъ глупостъ. Чакъ тогава самъ заминалъ за България. Каравеловъ съжالياва за смъртта на Черкаски, нѣмаше да изгубимъ Враня и Пиротъ, билъ енергиченъ мжжъ и администраторъ. Замѣстникътъ му Янучинъ (interregnum [междущарствие]) не правѣлъ нищо. Дондуковъ дошълъ късно, нищо не разбиралъ, споредъ Каравелова лекомисленъ и въ Търново лѣгалъ. Каравеловитѣ сцени съ руското правителство въ България. Дриновъ билъ единствениятъ велемоощенъ българинъ и какво направи? Мълчеше. Съ това и съ сребролюбието си изгубилъ цѣлата си популярностъ въ България, а тази популярностъ била голѣма. Балабановъ като вицегубернаторъ правѣлъ само интриги, Цанковъ нѣщо работилъ, ала и той се занимавалъ съ интриги. Геровъ напълно се компрометиралъ (вицегубернаторъ въ Свищовъ) и изчезналъ отъ арената (живѣлъ въ Швейцария). Каравеловъ много хвали младия Палаузовъ, ожененъ въ Търново въ черквата св. 40 за руския, знаелъ слабо български. Каравеловъ мисли да